

ЈАСИЧ

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Год. VII * Април 1976. * Број 50 Примерак бесплатан

од један

Слободан Ж. Ракић, Стана Танић, Петар Калиновић,
Миодраг Петровић

СЕДАМ ГОДИНА

Ученици који су били у првом разреду када је „Јасмин“ почео да излази, сада су тек у седмом разреду, а деца која су тих дана рођена, сада су већ у првом разреду. Ето, толико је млад и толико је стар наш лист!

„ОСНОВАЦ“ — „ЈАСМИНОВ“ ПРЕТХОДНИК

Пре појаве „Јасмина“, у Основној школи „Станоје Миљковић“ у Брестовцу излазио је лист „Основац“. Сачуван је само први број овог листа који је изашао тачно пре десет година: 6. априла 1966. године.

Редакциони одбор „Основаца“ сачињавају су ученици Душан Андрејић, Снежана Калиновић, Бранко Чорболоковић, Насипа Губић и Јован Димитријевић. Овом редакцијом ученика руководила је наставница српскохрватског језика Стана Танић.

У време када је „Основац“ почео да излази, директор школе у Брестовцу био је Петар Калиновић. Касније, када су школи у Брестовцу припојене и школе у Шарбановцу и Метовници, у новој школи почиње да излази „Јасмин“, а директор школе је и тада био — Петар Калиновић. Када је седиште листа премештено у школу „29. новембар“, Петар Калиновић је био — помоћник директора те школе. Међутим, не само као директор, већ је он пружао и своју најнепосреднију и најконкретнију помоћ за све време издавања нашег листа.

Душанка Геочеловић, Весна Петрановић, Душца Станојевић, Верица Бугариновић, Душанка Губић,
Љубинка Бачиловић, Јелена Бајић

УРЕДНИЦИ

Састав Редакције „Јасмина“ мења се сваке године. Тако су, од почетка издавања листа до прошле школске године, уредници, технички уредници, лектори, коректори и секретари листа били:

Душанка Геочеловић, Живаданка Радовановић, Драган Бајиновић, Слободанка Кришић, Весна Петрановић, Роса Стангачиловић Душца Станојевић, Миша Стојадиновић, Верица Бугариновић, Душанка Губић, Драган Крстић, Јелена Бајић, Љубинка Бачиловић, Љубинка Зајкесковић, Снежана Костић, Весна Пејчић, Живослав Пантелић, Славица Благојевић, Бана Вучанић, Весна Илић, Живана Јованов, Вера Јоксимовић, Душанка Манојловић, Снежана Недић, Синиша Србуловић, Јадранка Стојановић, Бериардица Криштоф, Светлана Здравковић, Драгана Јовановић, Јасмина Петровић, Елизабета Цакић, Сима Костић, Горан Станковић, Мирјана Милосављевић, Лидија Влајић, Невенка Радованови, Дафина Спасов и Бранислав Димитијевић.

Неправедни бисмо, међутим, били ако не бисмо поменули и остале који су допринели да лист буде овакав какав је: наставници српскохрватског језика, ликовног васпитања, ОТО-а и други наставници млађих и старијих разреда, психолози и педагози Службе за професионалну оријентацију Самоуправне интересне заједнице запошљавања у Бору и многи други.

Снежана Калиновић, Љубица Трујић, Билана Перишић, Слабана Анђелковић, Снежана Којић, Александар Гертик, Свјетлана Здравковић

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИЦИ

Први главни и одговорни уредник „Јасмина“ био је **Слободан Ж. Ракић**, наставник српскохрватског језика у Метовници, сада новинар „Народних новина“ у Нишу.

Од шестог броја (фебруар 1971) главни уредници листа су ученици: **Снежана Калиновић** (завршила гимназију, сада студент прве године Медицинског факултета у Београду), **Љубица Трујић** (сада ученица Гимназије у Бору), **Билана Перишић** (сада ученица трећег разреда Гимназије у Бору), **Слабана Анђелковић** (сада ученица другог разреда Десете гимназије у Новом Београду), **Снежана Којић** и **Александар Гертик** (сада ученици првог разреда Гимназије у Бору).

Од броја 6 до броја 9 (фебруар — мај 1971) одговорни уредник листа био је **Слободан Ж. Ракић**, а од броја 10 (април 1972) одговорни уредник је наставник **Милен Миливојевић**.

ДАТУМИ

* „Јасмин“, као лист ученика Основне школе „Станоје Миљковић“ у Брестовцу са реонским осмозразредним школама у Шарбановцу и Метовници, почео је да излази 1969. године. Први број је штампан на гештетнеру и није сачуван.

* Други број (јануар — март 1970) био је посвећен Дану школе и штампан је у бољевачкој штампарији „Услуга“.

* Од шестог броја (фебруар 1971) „Јасмин“ постаје лист ученика свих основних школа борске општине. Седиште Редакције је било у Брестовцу и до краја те школске године (мај 1971) излази редовно, сваког месеца, на гештетнеру.

* Наредни (десети) број листа излази тек априла 1972. године. То је први број листа који је, на осам страница, у 6.000 примерака, штампан у борској Штампарији и који је сваки ученик добио бесплатно. Трошкове штампања сносили су Заједница културе и Заједница образовања, а седиште Редакције је из Брестовца преселено у Четврту основну школу (данас школу „29. новембар“).

* Од броја 19 (март 1973) лист добија још две странице захваљујући финансијској помоћи тадашњег Завода за запошљавање.

* За јануар и фебруар 1974. изашао је једини двоброј листа (27—28) на 16 страница. Од тада лист излази стално на 16 страница.

* Захваљујући финансијској помоћи РТР-а (борски део Рударско-топионичарског басена Бор), од септембра 1974. (број 33) „Јасмин“ се штампа на бољој хартији, а странице су повезане.

* Априлски, мајски и јунски број 1975. (40, 41 и 42) штампани су на 24 странице. То је било омогућено редакцијским уштедама и разумевањем радника борске Штампарије.

* Закључно са овим бројем „Јасмин“ је штампан на укупно 610 страница, не рачунајући бројеве штампане на гештетнеру.

Снежана Костић, Љубица Зајресковић, Живољуб Пантелић, Драгана Јовановић, Јасмина Перовић, Елизабета Цакић, Бернардица Криштоф

Јадранка Стојановић, Синиша Србуловић, Снежана Недић, Живана Јованов, Весна Илић, Душанка Маполовић, Славица Благојевић

ПРИЗНАЊА

* У такмичењу „Тражимо најбољи школски пионирски лист“, које од пре две године организују лист „Политика“ и Савет за васпитање и бригу о деци Србије, „Јасмин“ је претпрошле школске године добио прву награду, а прошле године награду за најуспешније популарисање Југословенских пионирских игара „Домовино наша под сунцем слободе“.

* На Четвртом фестивалу дејчег песничког стваралаштва, који се сваке друге године одржава у Охриду, прошле године је ужу Србију представљало девет сарадника „Јасмина“.

* Савет за васпитање и заштиту деце Југославије, Савет Савеза пионира Југославије и Савезни одбор Југословенских пионирских игара „Домовино наша под сунцем слободе“ одали су, новембра прошле године, признање „Јасмину“ за његовање традиција НОР-а и развијање тековина социјалистичке револуције међу пионирима.

* Поводом изласка двадесетог броја „Јасмина“ (април 1973), Радио-Бор је доделио нашој Редакцији захвалницу за сарадњу.

* Дом пионира у Лесковцу доделио је, маја 1975, диплому Редакцији нашег листа за успешну сарадњу са Библиотеком Дома пионира.

* За резултате постигнуте у школској 1973/74. години Основна школа „29. новембар“ у Бору доделила је похвалницу нашој Редакцији.

ЗАГААВЉЕ

Садржај „Јасмина“ је увек различит, чак се и редакције мењају сваке године, једино се врх прве стране, тамо где је исписан наслов нашег листа, већ четири године не мења. Тај део „Јасмина“ нацртао је **Миодраг Петровић**, наставник ликовног васпитања школе „Вук Караџић“, који је пружао велику помоћ и ученицима који су ликовно опремали лист још док је он био штампан на гештетнеру.

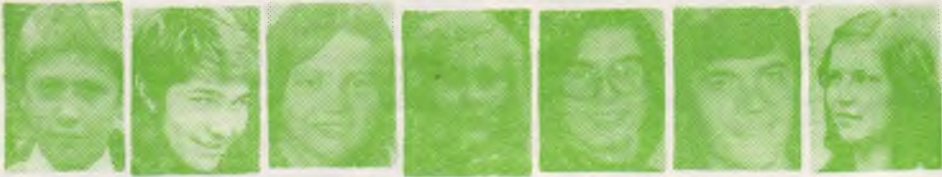
НАШИ ГОСТИ

Од почетка штампања у штампарији, „Јасмин“ је свако гостовање познатих уметника у нашем граду користио да с њима поразговара и да тај разговор објави на својим страницама. Тако су гости наше Редакције били књижевници **Десанка Максимовић**, **Душан Радовић**, **Ивица Вања Рорић**, **Добрица Ерић**, **Јован Стрезовски**, **Рајко Чукић** и **Љубиша Рајковић**, затим глумци **Андрија Котри**, новинар **Србољуб Станковић** и шахиста **Горан Чабрило**.

Својим стиховима на страницама „Јасмина“ гостовали су и **Момчило Тешић**, **Зоран Вучић**, **Шимо Ешић**, **Никола Вујчић** и други.

Насловна страна првог броја „Основца“

Бане Вучанић, Сима Костић, Лидија Влајић, Невенка Радовановић, Дафина Спасов, Горан Станковић, Мирјана Милосављевић

САРАДНИЦИ

О прикупљању прилога за наш лист, као и о свему од чега зависи његово редовно издавање, брину ученици који су чланови Редакције (уз помоћ својих наставника). Али, поред чланова Редакције чија се имена налазе у сваком броју „Јасмина“, о листу су бринули и ученици који нису били у Редакцији, а међу највреднијима су биле **Мирјана Мундарић** (сада ученица Образовног центра) и **Биљана Милетић** (VII, „Вук Караџић“).

САРАДЊА СА ДРУГИМ ЛИСТОВИМА

Једна страница сваког броја „Јасмина“ посвећена је избору прилога из других школских пионирских листова. Тренутно, наша Редакција размењује листове са 29 других листова основних школа из Србије, Хрватске, Босне и Херцеговине и Црне Горе:

„Нада“ — Крушевац, „Луча“ — Ада, „Кораци“ — Ријека, „Потарац“ — Прошћење, „Глас младих“ — Босански Брод, „Познанства“ — Никшић, Плуђине, Шавник, „Максим Горки“ — Београд, „Основац“ — Кикинда, „Приморац“ — Бар, „Жуборења“ — Ивањица, „Наша радост“ — Тузла, „Полет“ — Трстеник, „Наша реч“ — Лапово, „Шкољка“ — Јурјево, „Невен“ — Тешањ, „Будућност“ — Београд, „Звончић“ — Загреб, „Азбуковачка нада“ — Љубовија, „Зора“ — Славонски Брод, „Бачко доба“ — Сокобања, „Искрице“ — Зајечар, „Нада“ — Зајечар, „Свитања“ — Књажевац, „Наша реч“ — Рготина, „Први кораци“ — Прахово, „Бачки корак“ — Подвршка, „Врело“ — Бољевац, „Наша реч“ — Кладово и „Развитак“ — Лукавац.

Поред тога, Редакција за размену са „Јасмином“ прима следеће листове: „Дечје новине“, „Зека“, „Тик-так“ и „Венац“ из Горњег Милановца, „Радост“ и „Модра ласга“ из Загреба, „Мале новине“ и „Весела свеска“ из Сарајева и „Омладинске новине“ из Београда.

Такође, „Јасмин“ сарађује и са борским средњошколским листовима „Наша реч“ (Гимназија), „Младост“ (Терцијална школа) и „Књига, метал, руке“ (Образовни центар).

Мирјана Мундарић, Биљана Милетић

до
педесет

Насловна страна другог броја „Јасмина“
(јануар — март 1970)

Звезда

Такмичење математичара

НАЈВИШЕ ПОЕНА ОСВОЈИЛИ СВЕТЛАНА ВЕЛИЧКОВИЋ, ТО- МИСЛАВ ВУЧКОВИЋ И ЖИВО- ТА ЖИВАНОВИЋ

На општинском такмичењу математичара, које је одржано крајем фебруара, најбољи успех постигли су ученици школе „Бранко Радичевић“. **Светлана Величковић** (VI) освојила је свих 25 поена, **Томислав Вучковић** (VII) — 20, а **Живота Живановић** (V) — 15 поена.

Поред ових ученика, на међуопштинско такмичење ће ићи још 18 ученика:

Из петог разреда: **Љиљана Стојановић** и **Јасмина Хотњанин** („В. Караџић“), **Ненад Радојковић** („Б. Радичевић“) и **Слободан Вукановић** („29. новембар“).

Из шестог разреда: **Горан Марковић** („В. Караџић“), **Ворислав Миловановић** („3. октобар“), **Воја Стојановић** и **Јасенка Петрујкић** („Б. Радичевић“).

Из седмог разреда: **Весна Ђирић** („Б. Радичевић“), **Драган Новичић** („В. Караџић“), **Мила Шћопуловић** (Злат), **Маријана Стојановић**, **Небојша Бикановић**, **Снежана Мијалковић** и **Сузана Стојичевић** („Б. Радичевић“).

Из осмог разреда највише поена (по десет, од могућих 25) освојили су **Зоран Пауновић** („Б. Радичевић“), **Виолета Борбевић** („В. Караџић“) и **Бранислав Димитријевић** („29. новембар“).

Дан школе „Бранко Радичевић“

ПРИРЕДБА, КЊИЖЕВНО ВЕЧЕ, СПОРТСКИ СУСРЕТИ...

Свечаном приредбом у Музичкој школи, изложбом ученичких радова у холу школе, књижевном вечери, играчком за ученике, свечаном седницом Савета школе и низом спортских сусрета обележен је овогодишњи Дан школе „Бранко Радичевић“.

На књижевној вечери су, поред чланова Литерарне секције школе, прочитани и награђени радови на тему: „Поезија Бранка Радичевића расте заједно

са мном“. Награде су добили: **Гордана Бурђевић** (VII), **Јасмина Соколов** (VIII) и **Љиљана Живановић** (VI). Као гости наступили су **Кадрија Шаниновић** и **Милоје Буришић**, чланови Књижевног клуба у Бору.

У организацији Пионирског одреда „Љубица Радосављевић Вера“ и Основне организације ССО школе „Бранко Радичевић“ одржан је традиционални сусрет пионира и омладинаца свих основних школа у Бору на коме су размењена искуства у раду и постигнут договор о будућој сарадњи.

Одржана су и неколика спортска сусрета у којима су победници били ученици школе славењеника. Резултати финалних утакмица: у малом ногомету је екипа школе „29. новембар“ изгубила са 3:1, у кошарци екипа пионира школе „Вук Караџић“ са 39:24, а у рукомету пионирске школе „Вук Караџић“ са 10:5. У рукомету је највише голова у победничкој екипи постигла **Весна Ђирић** (VII) — она је дала седам од укупно десет датих голова.

У шаху су најбољи били ђаци школе „Вук Караџић“, а за њима следе: „Бранко Радичевић“, „29. новембар“, „3. октобар“, Кривећ и Злат.

Миливој Пилиповић, VIII
Марија Стојковић, VIII

Одлука Наставничког већа школе
„29. новембар“

ОЦЕНА СЕ НЕ МОЖЕ ЗАКЉУЧИТИ БЕЗ САГЛАСНОСТИ ОДЕЉЕЊСКЕ ЗАЈЕДНИЦЕ

Да би нам показао како се води интервју, предавач **Миодраг Бурђевић** је своје предавање у Пионирској новинарској школи илустровао — правим интервјуом. Пред свима нама разговарао је са директором школе „29. новембар“ **Петром Калиновићем**. Из директорових одговора издвајамо само један:

— Ученичко самоуправљање у нашој школи је врло развијено. Поред одељењских пионирских заједница, ученици су изабрали и своју бачку делегацију... Они имају видног учешћа и приликом оцењивања, а ускоро ће Наставничко веће наше школе донети и званичну одлуку да не утврђује успех ученика уколико о њему претходно није расправљала одељењска заједница...

И стварно, неколико дана после тога, Наставничко веће школе „29. новембар“ је такву одлуку и донело.

„Најбољи појединац, одељење, школа“

У ШКОЛИ „3. ОК- ТОБАР“ НАЈБОЉИ ЗЛАТА ЦОЛИЋ И VII-2

У школи „3. октобар“ на крају првог полугодишта најбољи ученик је **Злата Цолић** (VIII-3), а следе је **Слабан Миленовић** (VIII-4), **Биљана Младеновић** (VIII-3), **Душица Рапо** (VIII-3), **Јагода Смиљковић** (VIII-4), **Ненад Николић** (VIII-4), **Мирјана Лазић** (VIII-1) итд.

Међу одељењима најбоље је VII-2 (разредни старешина **Верослава Петровић**), а остала одељења су се овако пласирала: VIII-4, VIII-2, VII-3, VIII-3, VIII-1, VII-1 и VII-4.

Најбоље одељење у школи „3. октобар“

Иначе, у школи „3. октобар“ ово такмичење је спроведено и у свим осталим разредима иако се акција „Најбољи појединац, одељење, школа“ спроводи само у осмом и седмом разреду.

И у школама „Бранко Радичевић“ и „3. октобар“ МУЗИЧКА ОМЛАДИНА

У покрет Музичке омладине учланило се око 120 ученика од V до VIII разреда школе „Бранко Радичевић“. За председника организације изабрана је **Виолета Панајотовић** (VII), за потпредседника **Душица Топаловић** (VII), за секретара **Весна Николић** (VIII), а за благајника **Љиљана Раковић** (VIII)..

У школи „3. октобар“ овом организацијом, уз помоћ наставника музичког васпитања, руководе ученице осмог разреда: **Биба Симеонович** (председник),

Мирјана Лазић (секретар) и **Јасмина Митровић** (благајник).

Ева Фешиш, VII

Како су нас оценили на полугођу БИЋЕ БОЉЕ НА КРАЈУ

На крају првог полугодишта, 82,04 одсто ученика у свим нашим школама није имало јединице, а скоро 18 одсто (17,96) имало је једну или више јединица.

По школама, највише ученика са позитивним успехом (без јединица) има у школи „29. новембар“ и „Петар Радвановић“ у Злату (85,30 и 85,17 одсто), а затим следе: „Бранко Радичевић“ — 84,25, „3. октобар“ — 80,94, „Вук Караџић“ — 80,85, „Бура Јакшић“ у Кривељу — 79,31 и „Станоје Милковић“ у Брестовцу — 74,77.

Сигурно је да ће овај успех на крају школске године бити бољи. Досад је увек тако бивало. Мало запнемо ми, мало попусте наставници...

Радна акција ученика осмог разреда АДАПТАЦИЈА ДОМА КУЛТУРЕ У КРИВЕЉУ

Средином марта завршена је адаптација Дома културе у Кривељу. Да би сви послови на време били завршени, у помоћ су притекли и ученици осмог разреда школе „Бура Јакшић“ у овом селу. Они су помагали у електрификацији и чишћењу Дома.

Пауна Бачиловић, VIII

Оснивачка скупштина Подмлатка Црвеног крста у школи „Вук Караџић“

ОСНОВАНЕ ДВЕ СЕКЦИЈЕ И ЕКИНА ПРВЕ ПОМОЋИ

У школи „Вук Караџић“ одржана је Оснивачка скупштина Подмлатка Црвеног крста. У раду Скупштине учествовало је око 90 делегата — ученика свих разреда ове школе.

Том приликом формирана је екипа прве помоћи, и основане су и две секције: за активност на здравственом васпитању и социјалном раду.

За председника Подмлатка Црвеног крста изабрана је **Весна Бућан**, за потпредседника **Зоран Иваковић**, за секретара **Слободанка Беспановић**, а за благајника **Драгана Радивојевић**.

Гордана Маринковић, VI
Владана Тасић, VI

Такмичење села борске општине

БАЦИ УРЕЂУЈУ ШКОЛСКО ДВОРИШТЕ

Средином марта у селима борске општине почело је традиционално такмичење села. У овим такмичењима активно учесствују и ученици сеоских шко-

ла. На снимку Фото-секције школе „Бура Јакшић“ у Кривељу: ученици реонске школе у Горњану уређују своје школско двориште.

Прослава Дана жена

НАГРАЂЕНИ ЛИТЕРАРНИ И ЛИКОВНИ РАДОВИ

Матична библиотека у Бору је, као и сваке године, поводом Осмог марта расписала конкурс за најбоље литерарне радове на тему „За њих мале су речи, о њима нек говоре дела“. Прву награду добио је **Иван Вучковић** (VII, „Бук Караџић“), другу **Марина Голуб** (VI, „Бук Караџић“), а трећу **Мирјана Лазић** (VIII, „3. октобар“).

Тим поводом Ликовна секција школе „3. октобар“ организовала је у просторијама Библиотеке изложбу ликовних радова, а Библиотека је наградила **Слабана Миленовића** (VIII), **Десанку Антонијевић** (VIII) и **Сиежу Митровић** (VI). Похваљени су радови **Небојше Костића** (VIII) и **Слободана Антонијевића** (VI).

Ученици школе „29. новембар“ дали су, поводом Дана жена, приредбе у Месној заједници „Ново насеље“ и Петој месној заједници.

Литерарна секција школе „3. октобар“ посветила је један школски час међународном празнику жена. Поред заједничког реферата „Жена у литератури“, своје радове су прочитале и **Мирјана Лазић** (VIII), **Биљана Младеновић** (VIII) и **Слабана Божиновић** (V).

Секција за друштвену активност жена у Шарбановцу наградила је **Слабану Голубовић** (II) и **Бобицу Карунтановић** (II) за ликовне, а **Синишу Коли-**

цовића (IV), **Ивицу Чулиновића** (VII), **Јасмину Голубовић** (VIII) и **Јерину Думитрашковић** (VIII) за литерарне радове о мајци.

Биба Симеоновић, VIII
Ивица Чулиновић, VIII

Акција „Сакупљамо секундарне сировине“

У КРИВЕЉУ: ЈАСМИНА РАДИВОЈЕВИЋ — НАЈВРЕДНИЈА

Ученици школе „Бура Јакшић“ у Кривељу укључили су се у акцију Савеза социјалистичке омладине „Сакупљамо секундарне сировине“. Само првог дана акције ученици матичне школе сакупили су око 400 килограма старе хартије. Највише хартије (37 килограма) сакупила је **Јасмина Радивојевић** (IV). Како је ова акција сталног карактера, очекује се да овај рекорд буде оборен.

Мила Бачиловић, VIII

Наставници о „Јасмину“

ПУНО ПРЕДЛОГА — ДА ЛИСТ БУДЕ БОЉИ

Крајем фебруара одржан је састанак Редакције листа „Јасмин“ и наставника свих школа наше општине који руководе литерарним, ликовним и фото-секцијама, пионирским и омладинским организацијама и разредних наставника млађих разреда. Разговарано је о првих пет бројева листа у овој школској години. У разговору су учествовали **Јелица Цакић** и **Зорица Марковић** („3. октобар“), **Нада Костић** и **Александар Шијаковић** („Бранко Радичевић“), **Марко Војводић** (Злот) и **Крста Иванов** (уредник енигматске рубрике). Том приликом усвојено је више корисних предлога о изгледу и садржају листа, о увођењу нових рубрика, о начину рада Редакције, о формирању школских редакција „Јасмина“, а разговарано је и о другим проблемима листа. Састанку је присуствовао 21 наставник.

Љиљана Костадиновић, VII
Биљана Милетић, VII

Састанци чланова Редакције, сарадника, читалаца и пријатеља „Јасмина“ одржавају се сваког четвртка у 12 часова у просторијама листа (школа „29. новембар“, II спрат, соба 21).

Предлог Просветно-педагошког завода
у Зајечару

БАЧКИ ЛИСТ У СВАКОЈ ШКОЛИ

Почетком другог полугођа Просветно-педагошки завод у Зајечару доставио је свим основним школама анализу стања наставе српскохрватског језика и југословенских књижевности у основним школама на подручју региона Зајечар. У поглављу „Бачки лист“, између осталог, пише:

„Добро би било да основне школе у општини имају заједнички лист, као што би било добро да имамо лист или часопис за деце радове из свих основних школа Тимочке крајине, али би свакако ваљало да и даље излази Бачки лист у свакој школи понаособ. То стога што заједнички лист нема простора да донесе највредније радове из свих школа у општини. „Јасмин“ је успео, но и на подручју борске општине добро би било да, уз „Јасмин“, свака школа издаје и свој лист.“

Редакција нашег листа је спремна да свакој школи пружи помоћ у покретању и издавању свог листа.

Рукометна секција школе „Бранко Радичевић“

У ПОСЕТИ ДРАГИЦИ ПАЛАВЕРСИ

Рукометна секција школе „Бранко Радичевић“ и њен тренер, наставник Томислав Нешић, посетили су нашу познату рукометаницу Драгицу Палаверсу. Она се, недавно, налазила на операцији у борској болници.

— Рукомет сам научила гледајући како га други играју — рекла је Драгица Палаверса, чланица сплитске „Далмације“, у разговору са младим рукометаницама школе „Бранко Радичевић“. — Тако сам ја од малена имала наклоност према овом спорту. Досад сам одиграла сто седам утакмица. Стално играм на месту бека, само седам пута сам била на крилу...

Ми смо јој пожелели да што пре оздрави, а она нама — да једног дана и она о нама чита у новинама.

Љиљана Здравковић, VII
Снежана Живановић, VII

Кошаркашко такмичење у школи
„3. октобар“

НАЈБОЉИ VIII-2 И VII-4

У школи „3. октобар“ одржано је првенство школе у кошарци за осми и седми разред у мушкој конкуренцији. Најбоља у седмом разреду је екипа VII-4, а у осмом — VIII-2, а највећи број кошева постигли су Друмић (VII) и Бегуновић (VIII).

Ева Фешић, VII

Познати шахисти међу нама

ЗОРАН СТАНКОВИЋ ПОВЕДИО ШАХОВИЋА

Учесници 31. шаховског шампионата Југославије који је фебруара одржан у Бору одиграли су симултанке са шаховским секцијама у свим основним школама.

У школи „Вук Караџић“ Зоран Станковић (VII) победио је мајстора Драгутина Шаховића, а ремизирали су Драгана Стојковић (III), Нинослав Чолић (IV), Никола Чолић (VI) и Славомир Радичевић (VIII).

Мајсторски кандидат Горан Чабрило играо је у школи „Бранко Радичевић“ на 24 табле и ремизирао са Иваном Кнежевић (VIII), Владимиром Стефановићем (IV), Миодрагом Илићем (VIII) и Зораном Јовановићем (VIII).

Синиша Јоксић је на 25 табли у школи „29. новембар“ изгубио само пола поена од Марије Стојковић (VIII), исто као и Радослав Симић који је на 26 табли у школи „3. октобар“ ремизирао само са Станиславом Живковићем (VIII).

Руди Остерман је у Злоту одиграо симултанку са ученицима и мештанима села.

Мирјана Радосављевић, VIII
Биба Симеоновић, VIII
Снежана Неграновић, VIII

БОЈАН ЧУКИЋ ПОБЕДИО НИКОЛУ КАРАКЛАЈИЋА

Интернационални шаховски мајстор Никола Каракаџић гостовао је средином марта у Бору и одиграо симултанку на 43 табле са ученицима свих борских основних школа. Победио је са 42:1. Једину победу извојевао је Бојан Чукић (VI, „Вук Караџић“).

У ШКОЛИ „БУРА ЈАКШИЋ“ У КРИВЕЉУ

Основна школа „Бура Јакшић“ у Кривељу има ове школске године 486 ученика (рачунајући и баке припремног разреда), од којих је више од половине у матичној школи. Наставу изводи 31 просветни радник.

Према мишљењу директора школе Слободана Милосављевића, општи успех ученика је задовољавајући. Он би могао да буде и бољи да не постоје и неки отежавајући услови. Око 160 ученика, на пример, пешачи и по 5—6 километара до места одакле се аутобусом превози до школе. Ученици из Горњана се свакодневно превозе по 30 километара у једином правцу, а преко зиме, због непроходности пута, за њих су обезбеђени станови у породицама у Великом Кривељу.

На часу ОТО-а у школи „Бура Јакшић“

Аутобуси врло често касне, тако да понекад, због малог броја приспелих ученика, настава не може да почне на време.

Иако је пре неколико година, према налазу лекарске комисије, око 80 одсто ученика ове школе било са разним деформитетима, школа још увек нема одговарајућу физкултурну салу, као ни радионицу за извођење наставе ОТО-а.
Бранислава Степановић, VIII

Хор редовно одржава пробе

УВЕК СПРЕМНИ ЗА НАСТУП

Око шездесет ученика школе „Бура Јакшић“ у Кривељу окупљено је у школском хору старијих разреда који у овој школи постоји од пре пет година.

Најзначајнији успех хора је прво место на такмичењу хорова сеоских школа наше општине које је 1973. године

одржано у Злоту. Хор наше школе је успешно учествовао на општинском такмичењу и наредне школске године, а прошле године такмичење није одржано.

Хор школе у Кривељу за време једне пробе

Хором диригује наставница музичког васпитања Даница Милошевић, а у школи постоји и хор млађих разреда.

Пауна Бачиловић, VIII

Рејонска школа у Бучју

У УГЛУ УЧИОНИЦЕ — ПОЗОРНИЦА

Основна школа „Бура Јакшић“ у Кривељу има шест школа: осморазредну матичну школу у Великом Кривељу и рејонске четвороразредне школе у Горњану, Малом Кривељу, Бучју, Прекокршу и Крушару. И у рејонским школама, поред наставе, раде и секције слободних активности. Тако је у школи у Бучју у углу учионице направљена позорница на којој млади глумци увежбавају своје драмске представе.

Бранислава Степановић, VIII

НИКАД НИЈЕ КАСНО

У три одељења обухваћено је 99 ученика вечерње школе, углавном радника који живе у Кривељу, а раде у Бору, и који нису могли на време да заврше основно школу. Са њима ради шест наставника.

Бранислава Степановић, VIII

Спортске секције кривељске школе УЧЕСНИЦИ БРОЈНИХ ТАКМИЧЕЊА

Секције Спортског друштва наше школе често организују разна школска такмичења, а редовно учествују и на многим општинским и другим такмичењима. Иако су услови за рад врло неповољни (сала је врло мала и неопремљена спортским реквизитима) ове секције ипак постижу запажене резултате.

На часу физичког васпитања уочавају се ученици који су талентовани за поједине секције

Спортским секцијама руководи наставник физичког васпитања **Милутин Ристић**, а најактивније су кошаркашка, рукометна и шаховска секција.

Ванка Лалић, VII

Снимци на 10. и 11. страни: Фото-секција школе „Бурџ Лакшић“ у Кривељу

У Бачким кухињама ШЕСНАЕСТ ВРСТА ЈЕЛА

Бачке кухиње у матичној школи и Малом Кривељу почеле су да раде у априлу прошле године, а у осталим рејонским школама кухиње раде већ неколико година.

У кухињама се храни велики број ученика. Тако су се, на пример, у фебруару ове године хранила 423 Бака, од којих — 116 бесплатно.

На јеловницима наших кухиња налази се 16 врста топлих јела. А о квалитету јела говоре и ови празни тањира у рукама Бака који чекају — „репете“.

Гордана Димитријевић, VIII

Скица за портрет

Мила Бачиловић

Мила је најбољи ученик наше школе. Из свих предмета има све саме петнице.

— Она се прихвата сваког задатка и решава га успешно од својих другова! — каже наставница физике и хемије **Слободанка Богдановић**, која је и разредни старешина VIII-1 у коме је Мила Бачиловић.

Мила је веома добра другарица. Увек је насмејана и ведре. Воли музику, а изнад свега воли — да се шали.

Члан је многих секција у школи, а нађе времена и да помогне слабијим ђацима да постигну бољи успех. Кад сам је упитала како све то постиже, одговорила ми је, осмехујући се, да све што ради — ради са задовољством...

Јасна Бећаревић, VIII

ПУТОКАЗИ

ПРВЕ ЖРТВЕ У ЛУКИ

Садашња школска зграда у Луки саграђена је после рата. Стара зграда је срушена приликом бомбардовања села, 18. септембра 1941. године. Том приликом погинула су и три ученика: Живојин Степановић, Чедомир М. Пауновић и Драги Ј. Пауновић. Они су били међу првим жртвама у овом крају.

У знак сећања на њих пред школом је изграђена спомени чесма на којој су урезана њихова имена и фотографије.

Слободан Пауновић, IV
Лука

ЈУТРО У ЛИЦИ

Лица је необичан крај. Ту све другачије изгледа. И дан, и сунце, и реке, и вече, и звезде. Али од свега, најлепше и најчудније је — јутро.

Оно тамо не почиње са јарким црвеним сунцем. Јутро почиње са маглом, тим чудним густим велом, који је на једном крају таман а на другом светао. У магли је све нестварно, као на другој планети.

То траје кратко, а онда — пукне пред вама видик који се може само видети, а не и речима описати. Над целом околином наднело се сунце, жуто, као велики сјајни дукат. А затим се у даљини појављују врхови плавих, оштрих планина на које се надовезују питоми брежуљци и на крају равница коју окружују венци планина. На њој се у благим луковима оцртава зелена трака дрвећа и жбуња, а испод тог тајновитог паравана сакрива се хладна и бистра река.

Чује се ту и пој славуја, али се све то не може уноредити са певањем чобана по оближњим пањацима. Они се тако уклапају у овај крај, као да природе не би било да није и њихове трогласне песме. У својим топлим гуњевима, сакупљени око ватре и окружени стадом оваца које се у ове ране сате не одваја од својих чувара, они прво тихо, а онда све гласније, певају као да би тиме растерали маглу и пробудили природу. И, зачуло, увек би се тада и магла дигла и природа одједном живнула. Они личе на велики будилник природе.

А кад нестане та фина јутарња тремост, и кад су и природа и људи спремни за рад, јутро одлази уступајући место дану који је у овим пределима тако варљив. Али јутро је исто, непроменљиво.

У сваком крају постоји нешто што га чини различитим од осталих. У Луци је то јутро.

Душица РАПО, VIII
„3. октобар“

ЦИТАТ

ПОЧЕТАК СИЛЕЦИЈСТВА

У нас су, а тиме мислим цели свет, уобичајили давати ђаку негативну оцену из цртања, а знамо да цртање подразумева извесну урођену вештину руке да лепо црта. Ту је почетак силецијства и узрок многим каснијим фрустрацијама. Затим имамо невероватно ступидну ситуацију да се добије негативна оцена из физиклтуре јер дечак не може да прескочи неку норму, а без икакве своје кривице, јер је одавно престао да буде животиња којој од висине скока зависи живот.

И трећа најненормалнија ситуација је негативна оцена из матерњег језика. Дакле, на самом старту живота васпитасти убеде дете да не зна сопствени језик. Шта остаје човеку кога смо убедили да не зна сопствени језик?! То значи да смо га убедили да не зна ништа! Уз то, нико га не пита шта би волео да чита, него му се наметну ти и ти писци, и тако се помоћу књижевности врши један страховит терор. А такав терор оставља трага у човеку и зато се најбољи инжењер електротехнике осећа инфериорним пред најгорим писцем у земљи.

(Бранислав Петровић, књижевник, у интервјуу загребачким новинама „Око“, бр. 103 од 26. 2. 1976.)

СУСРЕТ СА МАГИСТРОМ КЊИЖЕВНОСТИ И ПЕСНИКОМ ЉУБИШОМ РАЈКОВИЋЕМ

ПЕСНИК ЈЕ
ДО КРАЈА
ЖИВОТА —
ДЕТЕ

У Бору је недавно, као просветни саветник, боравио магистар књижевности и песник Љубиша Рајковић, из Зајечара. Повод за разговор с њим била је збирка песама „Треперења“ (Библиотека „Млади мај“, Зајечар 1971). У тој збирци налази се и песма „У фискултурној сали“. Учинило ми се да је та песма помало чудна и необична, ако ни по чему другом, а оно — по теми. Разговор је тако и почео.

— Песма треба да буде не само чудна, него и чудо — каже Рајковић. — Нема песника кога нешто не изненађује. Песма је одраз стварности, а у стварности има много чуда. Песма треба да буде нарочита, особена, да привуче читаоца и да му каже оно што није знао. Песник задржава особину детета и вечито се нечему чуђи. „Пјесници су чуђење у свијету“ — рекао је Антун Бранко Шимић. Песник је до краја живота

У ФИСКУЛТУРНОЈ
САЛИ

Кад ви уђете
Справе нису више
Дрво и гвожђе
То су знанци стари
И почиње ћаскање
О истој ствари
Мајица и патике
Добију нов смисао
Вратило и разбој
Сумњичала
Кушају вашу младост
Уже престаје да се
Клати
Загледа се у вашу
Мускулатуру
Струњача вас прима
податио

Као девојка
Кругови вам пружају
Руке
И коњ
Леђа подмеће
А ви се залећете
Париши

Три бисте континента
И један век
Прескочили
Зидовима попуцају
Бубне опне
И прозори се замагле
од суза радосница
А кад побеге
Остају за вама
Преморене справе
И пуше се од зноја
Љубиша РАЈКОВИЋ

— дете. Он стално истражује. Увек хоће да сазна суштину, шта је унутра, иза нечега, у основи...

На питање како је настала песма „У фискултурној сали“, њен аутор каже:

— Док сам радио у Пољопривредној школи у Букову (код Неготина), имао сам једног дана „прозор“ (тако наставници зову паузу у распореду часова), па ме је колега који је предавао физичко васпитање позвао да пођем с њим. Тог часа су ученици радили на справама. Импресионирао ме је њихова животна радост. Они су просто „луцали“ од здравља. Није било елемента који нису могли да савладају. Учинило ми се да су им справе постале неми, али велики, пријатељи. Њихове патике и мајице су свој смисао добиле ту, у сали. То лепо и узвишено дуго сам носио у себи. Али, ништа од тога нисам поетиновао и можда је добро што је то у песми остало баш тако: јединство мртвог и живог. Ученици одлазе, а справе се зноје. Човек, дакле, побеђује. После свега што сам видео, морао сам да будем оптимиста.

Татјана ГЕРТИК, VII
„29. новембар“

Јасмина Иесторовић (VII,
Шарбановац: ЦВЕТ

ШЕВА

У пољу шева,
у шеви срце,
у срцу тајна струна,
тиша од тајне
и од тишине,
звучкова дивних пуна.

Сва тишином ушуткана,
у њој пјесма запретана.

Ал' кад се шева
пут сунца вине,
у бездане висине —
сва се изгуби
и обезнани
од ненадне милине:
у њеном срцу,
као у шкољци,
тад тихано забрјуи,
и она више
не зна куда иде,
ко путник у олуји:

осјећа само
како је сунце
рукама жутим вуче,
а она пјева
и само пјева,
иако срце туче:
кућа је твоја ду-бо-ко,
ду-бо-ко,
не и-ди та-ко ви-со-ко,
ви-со-ко...

Али она није стала
иако је и ноћ пала;
нити се одмарала,
нит кљуна затварала...

А кад га је затворила —
у пјесму се претворила.

Ивица Вања РОРИБ

Сузана Трutiћ (Забавиште, Злот): КОЛО

Дечји песинци — наши гости

БОЖУР И ПЕРУНИКА

Перунико, перунико,
крај тебе је божур нико.
Целе ноћи тебе сања,
целог ти се дана клања.
И пружа ти руке — пера,
а ти за то ни абера.

Перунико, перунико,
он те воли као нико.
Дао би ти све што има
под бескрајним небесима.
Ти му не даш чак ни
знамен,
хладна си к'о сињи камен.

Момчило ТЕШИБ

КУЋА НЕМОГУЋА

Има једна чудна кућа,
без приземља и без
спрата,
мала кућа — немогућа,
без прозора и без врата.

Око куће прстенови:
мали, већи, па највећи,
сваког љета један нови.
Кућа расте, такорећи,

... Да не буде пјесма
дужа
— то је кућа једног
пужа!

Митар БУРИБ

БЕРДАИ

Застале су капи кише
на брезовој грани,
изашло је сунце —
засјали бердани.

Долепршо лептир,
ено, и мрав иде,
дозујала пчела
да сви бердан виде.

Ал' долетје птица,
па се љућну грана,
просуше се капи —
нестаде бердапа...

Шимо ЕШИБ

ЗАМИСЛИТЕ САМО ТО

Замислите само то:
јаглац је већ процвјето,
а зима се још вуцара
— снијегом неким поља
шара.
Да је снијег и не шкоди,
већ то више личи води.

Замислите само то
какво је зима зло
— пољем, шумом ...
свуда шета,
не да цвијећу да
процвјета.
Цвијеће би да прогледа,
али зима не да, не да...

Замислите само то —
какво је зима зло!

Никола ВУЉЧИБ

МАЧАК МАЧЕНКО

Цртане филмове гледа
страсно

и емисије друге многе,
једино кад дневник
слуша,

није му јасно
где су спикеру ноге.

Љубиша РАЈКОВИБ

ЗЕЛЕНИ БИЦИКЛА

Топео јунски дан већ је на измаку. Заједно са својом другарицом уживам у вожњи бицикла. Селе смо да се одморимо на оближњој клупи. Одједном прилази нам непознати дечак и замоли нас да му позајмимо пумпу. „Каква случајност!“ — помислих. — „Има бицикла зелене боје, баш као што је и мој!“

Од тада, увек кад прође поред мене, насмеје се, а ја га кришом гледам ...

Мирјана Давитковски, VIII

ТРАЖИЛИ СМО СЕ ПОГЛЕДИМА

Летовала сам на селу. На игранку је дошао и један смеђи дечак. Тражили смо се погледима, а када би се они срели, осмехнули бисмо се једно другом. Од другова и пријатеља он је сазнао моје име и ја његово. Тако је почела наша љубав која још увек траје.

Јасна Голубовић, VII

МАЈСКА РУЖА

Био је леп, сунчан дан. Птице су цвркулале. Шетао сам шумом, весео и радостан.

Тада сам је први пут видео. Била је лепша од мајске руже. Чинило ми се као да је вила која кружи небом.

Упознао сам тада шта је прва љубав. Сад стално мислим на њу. Дао сам јој име МАЈСКА РУЖА.

Аца Миревски, VII

Владимирка Гергић (VI, Злат): ПТИЦА

БИЛА САМ ТУЖНА И ЗАМИШАЉЕНА

Све док идемо у школу, нема праве љубави. Барем док смо у основној. Једном ти се допадне друг са плавим џемпером, други пут неки други дечак купи нову оловку или школску торбу. За кратко време неки трећи дечак ти се допадне зато што лепо прича или црта лепе цртеже по свескама ...

Тако то бива у нижим разредима А у вишим?? Е, онда је неко лепо грађен, други има дужу косу, трећи носи фармерице последње моде („силверице“) и не знаш у кога да се заљубиш. Ипак, права љубав се рађа тек између она два бића која се разумеју, која осећају потребу за нежношћу и срећом.

Моја прва љубав је био плавокоси дечак са дивним плавим очима. И баш некако у то време школа ми је ништа мало слабије Секирала сам се, родитељи су ме трдили, наставници ме опомињали ... Била сам тужна и пуна неке горчине.

Са њим ме је упознао брат и све је пошло својим током. Он ме је разумео, тешио ме и давао ми снаге да истрајем. Тако је било до краја године.

Ја сам била заљубљена у њега јер ми је он помогао да пребродим тешке дане а он је волео мене јер сам увек била тужна и замишљена. Онда је прешао у други град и наша љубав је нестала.

То је моја прва љубав, ако се не рачунају оне из нижих разреда.

Свако треба да се заљуби, јер вољеној особи можеш више рећи него родитељима.

Љиљана Глујић, VIII

УПОЗНАЛИ СМО СЕ НА ЕКСКУРЗИЈИ

Моја љубав је плавоока, лепа девојчица са плавом косом дугачком до рамена. Упознали смо се на екскурзији. Званично се свиђамо једно другом од 00,05 часова 27. IX 1975. године. И сада, после екскурзије, ми се често виђамо.

Зоран Јовановић, VIII

ТО ЈЕ ЗА МЕНЕ ГЛУПОСТ

Сваки човек се роди да би се заљубио. Љубав је за мене једна бескрајна глупост.

Видиш га, свиђа ти се, добацујеш његовом другу да му нешто каже, једног дана се заљубиш истински и заволите се правом љубављу... То је за мене глупост.

Гордана Ракић, VII

ЗАЉУБИМ СЕ КАО ТУЧ

Астовали смо заједно у првој партији и испочетка га уопште нисам примећивала. Али, једне ноћи дошао је он са својим другом у моју спаваону код неке наше предводнице (која је била годину дана старија од њега). Молио ју је да му она каже да га воли, али га је она упорно одбијала. Тај разговор сам случајно чула јер ме је пробудио њихов шапат.

Ујутру сам се баш заинтересовала за тог ноћног посетиоца. Видим га и — шта мислите, шта се догодило? Заљубим се као туч! Кад га видим, сва поцрвеним, а нешто ми пролази кроз жиле као струја, па просто не могу да стојим. Онда се помислим: „Кад си глупа, тако ти и греба! Пати, будало једна!“ Али не вреди. Волим га и шта могу! А сигурна сам да бих била срећнија да нисам заљубљена у њега.

Он је сад у другом граду, али ја га још увек волим. Мислим да он мене не воли. Не знам, можда и он мене воли, али онда то сигурно показује на неки други начин који је само њему својствен...

Марија Милановић, VIII

... А ОН ТЕ НЕ ПРИМЕТИ

Љубав је кад идеш школским ходником па сретнеш неког, па бленеш у њега, па се зацрвениш, а он прође поред тебе и не примети те.

Гордана Бурбевећ, VII

ГУРАЛА САМ СЕ ДА БИХ БИЛА ПОРЕД ЊЕГА

Љубав, то је нешто што се не може исказати речима.

Била сам у петом разреду кад сам се заљубила у једног дечка. Он је био у шестом разреду, висок, са плавим очима и црном косом. У свом одељењу се истицао лепотом.

Увек сам га гледала из прикрајка, а он ме није ни примећивао. Гурала сам се да бих била поред њега, а кад би ме погледао, зацрвенела бих се. Сваке вечери сам мислила о њему, о његовој високој појави.

А и сада, када сам у седмом разреду, ја га волим. Прошле су две године, а он ми је још у глави. Он је сада у осмом разреду. Често пролазим поред кабинета где он има час и чујем његов глас. Он ће ми остати у сећању.

Драгана Велиновић, VII

Бојана Петровић (VIII, Метовница):
ЦВЕТ

ПРОЛЕЋЕ

Сваки кутак
и првен је, и плав, и жут.
Данас је дошло пролеће
и засребрило
сваки путањак и пут.

Сунце игра балет,
а птице иду на свој лет.

Балкони су пуни цвећа.
Иде једна шарена колона
—
то је поздрав од пролећа.

Јасмина Јушчак, V
„29. новембар“

Цвеће отвара
своје румене латице
и поздравља
росне капљице.

Јасна Петровић, VIII
Метовница

Пролећна шума, зелена
вила,
цео свет је опчинила.
Дању шума само гледа
за жутим благом на сред
неба.
Небо плаво као вода,
небом сада лети рода.

Весна Јевтић, VI
„Бранко Радичевић“

Из жбуња излазе
љубичице
као да хоће
зекп да милују лице.

Светлана Илиев, IV
„29. новембар“

Пролеће је стигло,
није више зима,
зелени се дрвеће,
и птичица има.

Поточић жубори,
лаган му је скок.
Десно, лево — јури, жури.
такав му је ток.

Даниела Цакић, VII
„Бранко Радичевић“

Пролећу се највише
радују
деца мала
да би по ливади
цвеће брала.

Драгица Николић, IV
„9. новембар“

Шумица олистала
покрај малог пута.
Ту су и птичице.
Оне веселе шумицу
и по којег дечака
који туђа лута.

Слабана Костић, VI
„Бранко Радичевић“

ПЕСМА

ВИСИБАБА

Висибабa цвеће, мало,
из сна је прогледало.
испод снега мили,
изнад њега вири.

Лидија Перић, VII
„Бранко Радичевић“

Сунце своје зраке
кроз грање пролама,
једна висибабa у шуми
будна је и сама.

Љиљана Здравковић, VI
„Бранко Радичевић“

РУКЕ

Мамине су руке
нежне као пахуље лаке
што прекривају град
у доба зиме сваке.

Светлана Поњавић, VI
„Вук Караџић“

САТ

Сат куца тике-таке,
ја га чујем ноћи сваке.
А кад случајно утонем у
сне,
он ме куцањем зове,
зове...

Дара Петровић, V
„Вук Караџић“

ТАКВЕ СУ ДЕВОЈ- ЧИЦЕ

Девојчице с дечацима
у учионици деле мегдан
по сав дан.
А и саме себи задају
муку —
једна другу за косу вуку.

Ала се овде лема,
и то рукама обема!

Такве су девојчице сада,
нису више слатке
као чоколада!

Биљана Андрејић, VII
„Бранко Радичевић“

Јулијана Андрић (II, „29. новем-
бар“): ПРОЛЕЋЕ

ДО ПЕСМЕ

БЕЛИ ГОЛУБОВИ

Облаци су били тмурни,
падала је крвава киша
кад си ти рођена,
Југославијо!

Данас косу твоју плету
голубови бели,
срце твоје —
небо је слободно,
очи твоје —
језера су плава.
С Титом идемо напред,
да би косу твоју
вечно плели
голубови мира —
вечно бели..

Марина Голуб, VI
„Вук Караџић“

„КАПЕЛСКИ КРЕСОВИ“

Иде Јастреб,
своју чету води,
повео је
на пут ка слободи.

Грме пушке,
љути бој се спрема.
Паде Јастреб,
сад га више нема...

Весна Јевтић, VI
„Бранко Радичевић“

ЈА И ПАС

Лајем на живот.
Зрикавац у тами.
Пас у мржњи јежа.
Сова доживљава смрт.
Срж се леди.
Ветар њише хумку.
Хијена једе месец.
Пустииа спава.
Мој друг урличе на
живот.

Азнаиди Алихоџић,
I разред гимназије,
Нови Пазар

ДОМОВИНО

Домовино наша,
створила те људска рука
с пушком у руци
и с много мука.

Надица Гађић, VIII
Кривељ

ЈЕЛЕН

Јелен има рогове
дугачке као гране.
Штета што на њима
не расту банане!

А кад би на њима
расле шљиве плаве,
с поносом бисмо стајали
јелену на врх главе!

Бисерка Драгомировић,
VI Залот

МЕДА ЧЕДА

Био један меда
по имену Чеда.
Много је волео крушку,
на су му због тога
људи разбили њушку.
Више од крушке
Чеда воли меда —
то му је наследство
од прадеда.

Зоран МИЛАДИНОВИЋ,
VII „Бранко Радичевић“

МОЈА СЕСТРА

Моја је сестра
мало на своју руку.
Кад јој нешто кажем,
с њом имам огромну
муку.

Често виче,
понекад и псује.
Нећу да кријем,
шта је — ту је.

Невенка Јанковић, VIII
Брестовац

ПЕВАЦ

Прво кукүриче,
а онда прислушкује
да ли неко
његов позив чује.
Ако се нико не јави,
он своје дозивање

настави.
Снежана Антонијевић,
VII Брестовац

ДРУГАРСТВО

Другарство је као птица,
другарство је као цвет,
другарство смо ти и ја,
другарство је — цео свет.

Весна Бирић, VII
„Бранко Радичевић“

Олга Ивановић (VI. Метовница): ВАЗА
СА ЦВЕТЕМ НА МОМ СТОЛУ

Моја сјраница

Весна Врњковић, 13
 „29. новембар“

БОШКО БУХА

Ми сада у миру
 учимо о том
 храбром пиониру.
 Он је у најгежим данима
 био у партизанима.

Тамо је постао
 бомбаш мали
 и бункере рушио
 као у шааи.

Данас ћаци
 у сваком крају
 о Бошку уче
 и као хероја га знају.

ГОДИШЊА ДОБА

Зима носи беле хаљине,
 а у коси увек јој је иње.
 Зиму пролеће замени
 и собом носи огртач
 зелени.

Ево и лета
 са венцем од сунцокрета.
 Оно затвара школе,
 па га деца зато воле.

Јесен кида лишће жуто
 и доноси време мутно.

ЗИМА

Кад дође цича зима,
 весели се свако дете
 које санке има.

А кад грудве
 лете изнад глава,
 то је стварно
 зима права.

ПАХУЉИЦЕ

Пахуљице у свом лету
 весело коло плету,
 а кад се уморе,
 падну на прозоре
 и у цветове се претворе.

Пахуљице имају
 и једну ману:
 у пролеће брзо нестану!

ПРОЛЕЋЕ

Извирују из траве
 љубичице плаве.
 То је знак
 да ће ускоро топли зрак.

Тог драгог госта
 чекали смо доста.
 Прошли су зимски дани,
 опојно миришу јорговани.

Птице су дошле с југа
 и сад се одмарају
 од пута дуга.

ЛЕТО

Сада се ћаци
 не буде у зору,
 већ спавају дуже
 јер су на одмору.

ГРАНИЧАР

Док сунце греје,
 док ветар дува,
 док снег веје
 и киша пада,
 он и тада
 границу чува.

ЛАСТЕ

Ево баш се сада
 мале ласте
 у своје гнезду
 црвићима часте.

КОЊ

Он белу гриву има,
 а по телу безброј шара.
 Кад дође зима,
 у штапи се он одмара.

Понекад мора
 да замени старог вола
 и тада вуче
 запрежна кола.

И друге послове
 коњ мора да ради,
 а зоб и сено добије
 да се њима заслади.

МОЈА МАЈКА

Нежне су јој руке
 као ружине латице.
 Она њима мени
 плете две кикице.

Она мене чува
 и о мени брине
 и стално ми шије
 лепе хаљине.

БАКА

Моја бака
 увек иде полако.
 Њој то
 и није баш лако.

Изводи из награђених радова поводом Дана школе „29. новембар“

ТУ НЕМА ДВОУМЉЕЊА

Раширених руку, са пролећем у коси, са цвркутом птица у срцу и делићем плавог неба у очима — хрлимо према сунцу, према светлој и лепој будућности чија су врата пред нама широм отворена.

Ко их је отворио?

Животи хиљаде неустрашивих, безимених хероја чија су имена остала у лишћу неке брезе на Козари, у валовима набујале Сутјеске, у сунтоу неке зимске вечери, на Јастрепцу...

Хоћемо ли знати и уметн довољно да водимо ту скупо плаћену слободу?

У нашим рукама су још увек лептири и разнобојно пољско цвеће, у нашим очима су непрегледне цветне ливаде, у нашим срцима су радост и слобода. И зато ту двоумљења нема!

Мирјана МИЛОЈЕВИЋ, VI-3

ШЕСТ БАКЉИ

Слобода је рудар који се враћа из рудника, поглед ка сунцу, одсјај челика и срце у грудима.

Очи су црпте у слободу. Шест црвених дивовских блокова спојили су се и саградили темељ Југославије. Милион руку се претворило у једну чврсту шаку. Југославија је постала непремостив бедем. Наших шест бакљи вечно ће нас грејати.

Црвена боја је симбол слободе, среће и независности. То је жеља народа да сам ствара и одлучује. Да сам себи кuje живот и слободу.

Драган БУЧАНОВИЋ, VIII-2

ЛЕГЕНДА

Републико! Ти си вечити борац за оно најљудскије у човеку — за истину, за љубав, за слободу. По томе си већ постала легенда...

Људи су се дивили партизанима, који су умели да буду тако тајанствени, недокучиви, неухватљиви. За њима су остајали само мртви непријатељи и лешеве издајника опомињући народ.

Све су чешћи партизански јуриши, све је чешћа песма на напаћеним уснама људи. Са стиховима партизанских песама душе се спајају у једну. И једног дана земља полако почиње да се буди од миловања сунчевих зракова...

Бојана ЈАНОШЕВИЋ, VI-2

ТАЈНА

Ја чувам у срцу велико благо и не желим да ми га ико украде. Могу ти рећи како ћеш га стећи.

Ићи ћеш са пушком у руци и не смећ тајну издати на мучи. Борбу мораш водити и непријатеља у срце погодити. До слободе и независности води пут тежак — напоран и љут.

Чувај ту тајну која није само моја. Брани је и води изнад свега, као што је волим и ја.

Снежана ЗДРАВКОВИЋ, VIII-4

Живка Дренић (IV, Доња Бела Река):
ПАСТИРИ ЧУВАЈУ ОВЦЕ

Наше ћеро

Летос, на мору МАШТАЊЕ

Летовала сам у Водицама, са много другова и другарица. Слободно време сам најчешће проводила у граду са другарицом Јагодом. Једног преподнева је са нама био и друг Кими. Запитах га где он то одлази на пливање кад га на нашем кеју никад нисам видела.

— Ја се купам код „Империјала“! — одговори нам он одважно.

— А теби, као, вода око нашег кеја не одговара? — подругљиво га запита Јагода.

— Ма, није то, — као, извучно се Кими — него тамо има згодних цица, а нека и на мене баца око...

— Ма немој нам само рећи да су се на први поглед зацопале у тебе! — рекох ја — Погледај какав си! Човек би могао да види где ти је предња страна само по тој стомачини, по правцу хода и по носу који ти вири из те црне сламе... А да нису, можда, задивљене твојим пливањем?

— Могуће је и то. Да знате само колико су ми плескали они странци кад сам скочио са трембулине и гњурно пет минута!

— А зато је нас море прекрило, замало да се подавимо, а нисмо ни знали да је то Кими скочио у воду! — била је и даље заједљива Јагода.

Војкан Радовановић (III, „Бранко Радичевић“): ПРИЈАТЕЉИ У ШУМИ

— Е, Кими, а откуд си ти чуо да су ти плескали кад си гњурно пет минута? — запитах га.

— Па чуо сам како Енглези причају!

— Нисам, Кими, знала да знаш и енглески! — рече Јагода. — Синоћ си нам причао да учиш руски. Благо теби кад знаш два језика. Сигурно си чуо оно: „Колико језика знаш, толико људи вредиш!“

Он нас само одмери од горе до доле и рече:

— А, осветићу вам се ја, не дате ми ни да маштам!

Аница ПЕТРОВ, VIII
„3. октобар“

Сећања НИСМО МОГЛЕ ЈЕДНА БЕЗ ДРУГЕ

Моја другарица Неда и ја играле смо се учитељица. Нела је хтела да она буде учитељица јер је старија. Ја се с тим нисам сложила. Она је онда почела нешто да прича, а ја сам запушила уши. Нела се увредила и села у угао собе. И ја сам то урадила.

Неколико минута после тога, Нела је рекла да сам ја крива за свађу. Мене је то још више увредило, па сам јој одвратила истом мером. Рекла сам јој да је крива више од мене и да више никад нећу с њом да се играм. И Неда је мени исто рекла. Окренуле смо једна другој леђа.

Али нисмо могле једна без друге. Већ после неколико минута помириле смо се и започеле нову игру.

То је било одавно. Од тада па до данас ми се ниједном минута посвађале, али ја се још увек сећам те свађе.

Наташа НЕЈЧИЋ, III
„29. новембар“

Драге ствари МОЈ МЕЦА

Имам пуно играчака, али ми је једна најдража. Купили су ми је мама и тата. Када су ми одвезали пакетић, угледао сам једно жуто чупаво тело, крупне очи и два округла ува.

У почетку сам се бојао меде и нисам се играо с њим. Гледао сам га из далека све док ми није мама казала да он није жив.

Чувам га и данас и другујем са њим.

Драган БАПА, III
Злот

Наша другарица у иностранству

УСАМЉЕНО ПИСМО

Школско звоно нас је опет позвало у учионицу. На први поглед, све је било као и обично. Па ипак, није било баш тако. У учионицу се увукло неко чудно осећање. Није било јурцања, галаме... Било је тихо. На лицима ученика је лебдео неки замишљен и тужан израз. Сви су мислили о другарици Кики, вредном члану Интерарне секције и уреднику „Зидног ЈАСМИНА“. Она је била у далекој Немачкој.

Нисмо могли да верујемо да она више није са нама, да је једна школска сголица остала празна. Нејасна питања су избијала из наших глава: Да ли се уписала у школу? Шта ли сада ради? Да ли је и она несрећна? Зар су баш морали да је одведу?

Та су питања за нас остала нерешене загонетке, али само док нисмо добили писмо од ње. Ја сам га прочитала на родитељском састанку. Главе су биле погнуте, лица тужна. Неке жене су плакале.

Она је тако далеко од нас, али у мислима је с нама. Ми другујемо с њом. Граница не може раскинути другарство.

На столу стоји то писмо. Стоји усамљено као и једно биће у далекој и непознатој земљи.

Јасмина ГОЛУБОВИЋ, VIII
Шарбановац

Добила сам јединицу

СВЕ ЗВОГ ШОПЕНА

Наставник није био баш сигуран у то да ли сам ја намерно отворила свеску, али био је љут и ја нисам могла избећи казну.

Боље да нисам отворила ту свеску. Како се нисам могла сетити тог Шопена! Зар због њега да будем кажњена? Да добијем јединицу! Што ме наставник није упитао зашто сам отворила свеску? То би било најбоље. Ја бих му рекла истину:

— Отворила сам свеску да бих видеда о коме је композитору реч, а не да то покажем Љиљани. Јер, Љиљана то не би ни могла да прочита...

Али, можда је и боље што ме није питао јер ми не би поверовао. Како ће и поверовати кад ми увек лажемо. Наставници су увек у праву!

А шта ћу тек мајци да кажем? Она зна да ми је Љиљана добра другарица

и да сам могла свашта учинити да јој помогнем. Али овога пута нисам. Нисам ни помислила на то. Проклети Шопен! Због њега ће се и мама секирати. Мислиће да сам попустила са учењем. А толико сам се спремала за овај час!

Уосталом, немам због чега толико да се бринем. То је јединица као и све остале. И она се може поправити као и све друге. Само, свеску више не смем да отварам. Више немам ни потребе за то. Шопена сам добро запамтила.

Сузана ТРУЈИЋ, VIII
Метовница

Моје жеље

ЗНАЊЕ ЗА БУДУЋИ ЖИВОТ

Ученица сам четвртог разреда у Луки. Жеља ми је да, као и моје другарице, наставим школовање у Бору. Стараћу се да што боље учим. Слушаћу своје наставнике да бих постигла бољи успех.

Највећа жеља ми је да postanем члан библиотеке и да могу да добијем што више књига. Читањем се стиче знање, а знање ми је потребно за мој будући живот.

Снежана ЈОВИЋ

Јасмина Марковић (VII, Шарбановац):
ЦВЕТ

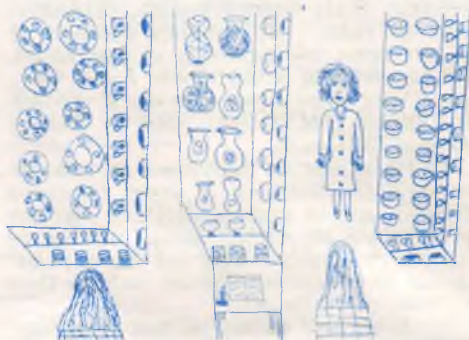
НА РАСКРШЋУ

ДА САМ ЛЕКАРСКИ ПОМОЋНИК...

Да сам лекарски помоћник, вршила бих најзахвалнији посао. Пружала бих прву помоћ сваком болеснику. Ноћу бих дежурала поред постеља болесника...

Била бих поносна на себе. Давање инјекција и лекова много значи за лечење болести. Лекарски помоћници су бића која бране болеснике од болести и продужавају живот многим људима.

Славица ГРУЈИЋ, VI
Брестовац

Весна Јовановић (IV, „Вук Караџић“):
МОЈ МАМА ЈЕ ПРОДАВАЧИЦА

Бићу учитељица

ДИВНО ЈЕ ПОСМАТРАТИ КАКО РАСТЕ ДЕТЕ

Још од малена маштала сам о томе како бих једног дана заменила своју учитељицу.

Већ замишљам себе пред малим ученицима који ме пажљиво слушају (што је код старијих бака рећи случај), а ја свим жаром предајем нову лекцију. Мора да је дивно посматрати како расте дете и постаје човек, а учитељ је допринео да оно пронађе прави пут. Тако је и питање о мом будућем позиву већ давно скинуто са дневног реда.

Кад завршим осми разред, уписаћу се на Педагошку академију у Неготину и врата ка остварењу моје жеље су отворена. Биће још доста препрека, али ја се надам да ћу их савладати пошто ме овај позив неодољиво привлачи.

Невенка ЈАНКОВИЋ, VIII
Брестовац

Снежана Пушица (IV, „3. октобар“):
МОЈ ОТАЦ ЈЕ ЕЛЕКТРИЧАР

РЕШЕЊЕ КВАДРАТА У ОВОМ БРОЈУ

ВОДОРАВНО И УСПРАВНО: 1. руно,
2. улар, 3. нана, 4. орах.

Земира Паливотски (IV, „3. октобар“):
МОЈ ОТАЦ ЈЕ РУДАР

КРОЈЕЊЕ

Ближи се крај мог школовања у основној школи, па је главна тема разговора у кући постало — моје будуће занимање. И док старци говоре, ја, пошто сам млади, морам да ћутим. Моји покушаји да о томе кажем нешто и ја, пропали су.

— Још си ти мали, не знаш ти шта је то посао, шта је живот! — каже ми отац.

Једном је у кројењу моје судбине учествовала и једна моја стрина.

— Ја бих, душо, — цвркуће она — желела да ти постанеш апотекар...

Ја никако да издржим. Таман сам заустео да нешто кажем, кад ме тата прекиде:

— Ти да ћутиш! Ту смо ми одрасли да мислимо о теби. Немој да си тако непристојан!

Ја се покуњим и наставим да слушам. А стрина, по свом обичају, не оставља недовршену мисао:

— Знаш, душо, то је тако диван посао! Стално си у белом мантилу, као прави доктор. Увек ћеш бити чист...

Она застане, пажљиво ме погледа и настави мирним гласом:

— ... Молим те, душо, иди да опереш руке јер као апотекар нећеш моћи да се запослиш тако прљав!

Разуме се, ја покушам опет да се мало буним, али нема фајде. И тако, моја судбина — кроји ли се, кроји...

Југослав СТРАХИНИЋ, VI/I
Шарбановац

Први пут у котларници ОНОЛИКИ КОТАО НИСАМ НИ САЊАЛА

Када нас је учитељица повела да видимо котларницу, помислила сам да она није велика. Ушли смо у котларницу. Нисам могла да се начудим. Питала сам се: „Шта ли ће им толике машине?“

Цеви су биле огромне, а машине су личиле на чудовишта. Онолики котло нисам ни сањала да ћу да видим. Када смо се враћали на спрат, одједном су се изнад наших глава појавиле огромне цеви.

Да нема оног застрашујућег али корисног котла, сви би се баци смрзли. Зато свим радницима у котларници желим пуно среће у раду.

Катарина БОРБЕВИЋ, III
„29. новембар“

Зоран Жајцов (IV, „Вук Караџић“): МО-
ЈА ТЕТКА ЈЕ БИБЛИОТЕКАРКА

РЕШЕЊЕ УКРИШТЕНИХ РЕЧИ У ОВОМ ВРОЈУ

ВОДОРАВНО: 1. Штирак, т, 7. Оран, о, 9. от, 11. исток, 13. мрк, 15. Тиса, 16. Агата, а, с, 18. сова, к, б, 22. Памир, 24. соко, 26. ила, 27. обала, 29. И. Ц., (Иван Цанкар), м, 30. Нина, и, 32. кукати.

СУСРЕТ НА РАДНОМ МЕСТУ

Слободан Симић — Бобан

Велики део послова око излажења нашег листа обављамо ми сами. Али, има послова, нарочито у штампарији, које ми не можемо и не унемо да радимо. Један од тих послова је, на пример, и прелом листа. То је распоређивање текстова, који су сложени и изливени у олово, на наше странице. Тај посао обавља метер **Слободан Симић**, који више воли кад га зовемо Бобан.

— Ја сам ручни словослагач и овај посао радим већ пет година — каже Бобан. — Некада је овај посао био уметност. Кажу ми да направим плакат и ја га направим по свом укусу, како ја унем. А сада ми донесу све нацртано и ја то морам баш тако да направим. Ви из „Јасмина“ ми дозвољавате да странице правим онако како ја мислим да је најбоље, иако имате и тзв. „шпила“, и зато волим да преламам „Јасмин“.

— Иначе, на овом радном месту — наставља Бобан — слажем скоро све: новине, књиге, обрасце, плакате, позивнице, умрице... И ништа ми није посебно тешко, јер ја волим овај посао. Једина непријатност је што се стално удише оловна прашина, која је отровна, и што цело радно време проведем стојећи...

— Радно време је стравично, само Бобан воли да ради! — шалећи се упада у разговор Бобанов колега Перко који је за све време разговора „асистирао“ Бобану.

Ми, такође, не унемо да слажемо текстове на машини. Тај посао раде машински словослагачи. И ручни и машински словослагач постаје се ако се после основне школе заврши графичка школа. Ова школа постоји у Београду, Новом Саду, Сарајеву и Загребу.

Други наш саговорник био је **Цветко Матовић**, који као машински словослагач ради 14 година, а пре тога је 13 година био ручни слагач.

РУЧНИ И МАШИНСКИ СЛОВОСЛАГАЧ

— Сваки машински слагач треба најпре да ради извесно време као ручни слагач — каже Матовић — да би и тај посао добро упознао. Ја радим за овом машином која је слична нисахој ма-

Цветко Матовић за машином

шини, само је неупоредиво већа од ње. Она има 90 дирки са словима, акцентиваним словима, бројевима и математичким знацима. До 1957. године ових машина у нашој штампарији није било, па смо све слагали ручно. То је било врло споро. Сада ми је за слагање једне странице од тридесетак куцаних редова потребно око 20 минута. Иако стално радим седећи, овај посао је врло занимљив. Ја увек први сазнам оно што ће новине тек да објаве или што ће бити у књигама. Нарочито ми је занимљиво слагање романа. Мало је теже кад се слаже неки текст који треба да буде сложен различитим врстама слова или у редовима који су различите дужине (ми то зовемо: различита цицеража), а најтеже је слагање математичких знакова...

У прављењу нашег листа учествују и други радници Штампарије. Неком другом приликом упознаћемо вас и са њиховим пословима.

Татјана Гертик, VII
„29. новембар“

УЗ М* РЛБГНК*

НАВИЈАЧКИ ДИЈАЛОГ

Јао, што мрзим недељу пре подне! Устани да купиш хлеб, бриши прашину, уписавај собу, опери судове... А кад све то завршим, долази оно најгоре — учење... Аха — телефон!

— Нао, овде Снежа. Оћеш ли на кошарку? Ево, сад долазим по тебе.

Већ седимо у Спортском центру. Гледам унаоколо.

— Јао, погледај, Снежо, оног са зеленим окицама? Што је крофница, а, шта кажеш?

— Аха, сладак је — каже она. — Него, како се ти осећаш у овој леденици? Ја црких од хладноће. Ноге не осећам!

— Баш је пријатно! — кажем ја.

Прошло је већ десет минута од почетка утакмице, а моја екипа стоји и даље на нули. Баш ни један кош! Ја побесним:

— Ајде, бре, дивљаци, померите се од те нуле! Откад сам дошла стојите у месту!

А онда се окренем једном типу који је непрестано шмркао:

— А ти, бре, слинавко, затвори већ једном ту твоју славину! На главу си ми се попео са тим „шмрк, шмрк“... Ево ти моја марамица, па обриши тај нос, само престани.

А он дрекне:

— Шта? Од тебе да узмем марамицу? Ни мртав! Уосталом, то је моја ствар. Ја ћу и даље да шмрћем, за инат теби.

— Ради шта хоћеш, само умукни! — раздерем се.

— Ко, бре, да умукне? Ко се више дера од нас двоје? Упи ми проби тим твојим „плави, плави“...

— А ви, бре, престаните да пролазите овуда и да ми газите моје јадне ципелице! — наћем нову жртву. — Сигурно већ имам и жуљеве. Није ово раскрсница. А није ни паркинг, па да свако коме се прохте паркира своје нојурде на моје ципелице.

Они ме гледају забезекнуто.

— Е, баш си ми ти нека марка, па те свако гази: Уосталом, зна се кога сви газе. Стоку!

— Е, шоњо шоњави, ти изгледа немаш огледало код куће! — вратим му ја.

Опа — 48:30! Срамота! И почнем да навијам:

— Ајде плави! Шутни га по цеваници! Лупи га по тикви! Истерај му прева! Ма, има да цркнете, ал' да победите!

Нису победили, али су зато противници изашли дефектни са терена.

ЈАСМИНА

ЧИСТ БЕЗОБРАЗЛУК

Не памтим да је некад свечаније прослављен Осми март него ове године. Чак је и код нас, у кући, била организована приредба. Програм се састојао из две тачке. Прво је тата одржао свечани уводни говор о томе како би он укинуо Осми март као празник, јер је то највећа могућа глупост, а затим је мама, у свом нешто дужем и повишеном излагању, протестовала што и на свој дан, Дани жена, мора да служи татине госте.

Што се мене лично тиче, то је чист безобразлук! Чекала сам овај међународни празник дуже него Нову годину! Осми март је био у понедељак, а ја сам се већ од петка припремала. Увежбавала сам и пригодан осмех од једног до другог ува (или увета, не знам како се то правилно каже, иначе то је међународна јединица за мерење осмеха) за прилику кад људи почну да ми уручују цвеће, бомбоњере или неки недефинисани замотуљак. Али, од свега тога, наравно ништа!

Као, још сам ја мала за то. Јес', мала за Осми март, Деда—Мраза прерасла, рођендан ми падне у заборав, а ја и даље вежбај осмехе и надам се. Чист безобразлук, кажем вам!

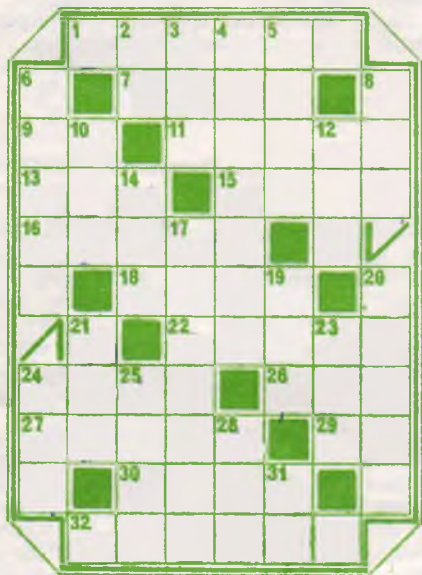
ЈАСМИНА

Мирјана Величковић (VIII, „Вук Караџић“): МРТВА ПРИРОДА

Укршћене речи

Уређује: Крста Иванов

ВОДОРАВНО: 1. Врста скроба, 2. Град у Алжиру, 9. Слово старе глаголице, 11. Једна страна света, 13. Загасит, црн, 15. Река у Панонском басену, лева притока Дунава, 16. Име енглеске списатељице детективских романа, Кристи (1890—1976. — „Баво под сунцем“), 18. Ноћна птица грабљивица, 22. Велика планинска висија у средњој Азији („Кров света“), 24. Птица грабљивица, слична јастребу, 26. Шумска креда, 27. Ужи појас земље уз воду, 29. Иницијали нашег књижевника (1876—1918. — „Краљ Бетајнове“), 30. Име певачице Спирове, 32. Наричати, јадикувати.

УСПРАВНО: 3. Показна замешница, 3. Најјужније језеро у групи Великих језера, на граници САД и Канаде, 4. Развод брака, 5. Припадници једног дела Старих Словена, 6. Име познатог немачког књижевника, Ман (1875—1955. — „Буденброкови“), 8. Стара мера за тежину, 10. Истакнути део града, 12. Инсект оинокридац, зоља, 14. Врста коњског хода, 17. Тополова шума, 19. Врста аутомобила, малолитражни ситроен, 20. Једна од равних црта које ограничавају угао (мн.), 21. Саонице са више седишта, 23. Раставни везник, 24. Велика

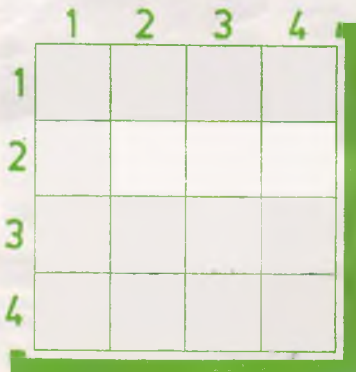
слатководна риба, 25. Врста чамца, 28. Име Толстојеве јунакиње Карењине, 31. Хемијски знак за астатин.

Зоран Станчић, VII
„29. новембар“

КВАДРАТ

ВОДОРАВНО И УСПРАВНО: 1. Буџа која израсте на овци од једног до другог стрижења, 2. Део сточног прибора, од коже или кудеље, за везивање или руковање животињом, 3. Врста лековите биљке, такође: роман Емила Золе, 4. Врста кошћунавог плода.

Јерина Думитрашковић, VIII
Шарбановац

Крста Иванов

Жарко Пешић

Од двоброја 27—28 (јануар — фебруар 1974) наш лист је почео да објављује и укрштене речи. Касније су, поред укрштених речи, објављиване и друге врсте енигматских прилога. Све енигматске прилоге најпре је прегледавао и припремао за штампу познати борски енигмат Жарко Пешић, а сада то ради његов колега Крста Иванов.

Ако неко жели
да ми пружи дар,
нека се упише
у мој споменар.

Споменар је свеска
где се свашта пише,
а ти си дечак
кога волим највише.

У срцу сам те заклучала,
не можеш изаћи.
Кључић сам изгубила,
не могу га наћи.

Јасмин лепо мирише,
воли те онај
ко ти ово пише.

Моју љубав према теби
опевао Његош не би!

Ти ме питаш кога волим.
Ево да ти одговорим:
Брље читај прва слова,
Ето теби одговора.

Не, то није због ветра
што тужио јеца,
за све су године криве:
ми више нисмо деца!

Љубав, то је
циљ живота.
Кажи кога волиш,
то није срамота.

Колико те волим,
не могу ти рећи.
Моје срце скаче
ко прасе у врећи.

Зећ воли купус,
купус воли росу,
а ја тебе, драги,
када пустиш косу.

Води љубав док си млад,
кад остариш — немаш
кад.
Кад остариш ко мој деда,
нико неће да те гледа.

Кад се попнеш на
брдашце,
на високе стене,
метни руку на срдашце,
па се сети мене.

Споменар се
по разреду креће,
оде наша љубав
на разредио веће!

Шта мислим о српскохрватском језику ПРОСТО МИ СЕ СМУЧИ

У учењу ми је најтежа граматика. Није ми тешко да учим оне врсте независних реченица, већ глаголске облике. А да буде још запетљаније, поједини глаголски облици имају таква имена да ми се језик понекад уплете, па не могу реч да изговорим до краја (још ћу почети да муцам због тога). Није само то што су им имена запетљана, него их има много: простих девет, а сложених пет. То овако не изгледа много, али кад помислим да се сваки облик другачије гради, па још има и другачије наставке, мени се просто смучи.

Наставнику овог предмета замерам много тога. Прво: пита по реду, а не само ученике који дигну руку. Ако неко не зна, неће сад да се убије због тога. Друго: кад пита ученике по реду, никад не сачека да се ученик сконцентрише и присети шта треба да одговори, него му, чим види да не зна, каже да седне.

Имам још неколико замерки, али нећу да их набрајам да други не би по-

мислили да наставник овог предмета није добар.

Имало би, ту и тамо, и за похвалу понешто, али ме мрзи да пишем.

(Са листића из анонимне анкете о настави српскохрватског језика у једној школи)

Писмо ХВАЛА ВАМ, АЛИ...

Хвала вам што сте нас преко „Јасмина“ у новембру прошле године обавестили о конкурс у „Курирчек“ у Марибору. Ми смо послали по једну песмицу и добили по две књиге за учествовање на конкурс.

О овом конкурс у сте нас обавестили у последњем часу. Имали смо само 3—4 дана да напишемо песмицу и пошаљемо је. Не бисмо волели да нас убудуће тако касно обавештавате.

Предлажемо да отворите рубрику у којој бисте нас обавештавали где још, поред „Јасмина“, можемо да шаљемо своје радове.

Снежана Пушица, IV
Саша Пушица, II
„3. октобар“

ДОМОВИНА

За се ујоунамо

Основна школа „Мето Бајрактари“ Косовска Митровица

КЊИЖЕВИИ КЛУБ

Књижевни клуб се убраја међу нај-активније бачке дружине у нашој шко-ли. На фестивалу поезије најмлађих ко-ји је прошле године одржан у Бијелој (Црна Гора) чланови нашег Књижевног клуба репрезентовали су покрајину Ко-сово и добили једну од вредних на-града.

Своје радове чланови Клуба објављују у „Јединству“, „Малим Новинама“, „Ке-кецу“ и другим листовима, а ускоро ће почети да издају и свој лист.

У школи се често организују књижев-не вечери на којима гостују познати песници из Књижевног клуба „Трепча“ у Косовској Митровици и из целе По-крајине.

За активан рад Клуба нарочито су заслужни наставници **Јахир Делија** и **Бошко Бован**.

Сузана Бајрамовић, VIII
Косовска Митровица

МЕТО

Наша школа носи твоје име
и сви баци поносе се тиме.
Ти си, Мето, био јунак прави,
зато наша школа твоје име слави.

Ремзија Хазири, VI
Косовска Митровица

МОЈ ТАТА

Он је весео и чио,
поглед му је увек мио,
Воли песму, игру, шалу,
воли нашу кућу малу.

Воли маму, браћу, мене,
на посао када крене,
он нас грли, љуби, вене.

Зорица Станковић, VIII
Косовска Митровица

То није цвеће,
ни птица, ни трава,
то је земља коју волим,
то је моја љубав права.

Зорица Станковић, VIII
Косовска Митровица

Мирелинда Бинај (VI): ПАРТИЗАНИ

МАЈЦИ

Ничега нисам остала жељна,
зато и јесам богата јако,
некад и сад, увек док тебе имам,
вољена мајко.

Слободанка Михаиловић, VII
Косовска Митровица

Милан Марковић (V): ПЕЈЗАЖ

Овако други пишу

„ЗВ ОИЧИЋ”

„Звончић“, лист ученика Основне школе „Јосип Рачић“ у Загребу добио је на прошлогодишњем такмичењу „Тражимо најбољи школски лист“ награду за најуспешније неговање традиција народноослободилачке борбе.

НЕСХВАЂЕНИ ТАЛЕНАТ

Живим у једном дванаестокатном небодеру на првом кату, као и доста дјеце од једномјесечних беба до мојих вршњака, а затим даље до гимназијалаца који упорно тврде да више нису дјеца (доказујући тиме супротно). Када бисмо водили статистику о броју дјете која свирају различите инструменте, похађају музичке школе, дошли бисмо до занимљивог податка: на сваки други кат долази по једно дијете.

Тема о којој сам, у ствари, жељела писати јест колико је могуће наћи у властитом стану мало мира, мало изолације од буке, тј. термин када млади Бетовени, Моцарти и Паганинији не музицирају. Сви они у својим музичким школама добивају задатке да један или два сата дневно вјежбају.

Стела је симпатична дјевојка и не познајем је више него из виђења. Клавир, колико сам могла приметијети, свира веома добро, уколико се може добро чути на првом кату, када нетко свира на деветом. Њу сам изабрала вјероватно зато што је међу упорницима, али и бучјинима за клавиром. Но, ја немам ништа против добре музике.

И све би било добро да Стела није одабрала мало незгодан термин за своје вјежбање, отприлике пола сата прије десет сати навечер. Као што сам рекла, ја немам ништа против добре музике, али њена свирања проузрокују бучну реакцију. Најприје се чује лупа по цијевима централног гријања, а онда и све пробуђене и љуте бебе почну своју оперу. Затим брижна мама вришти тко то лупа у пола ноћи (не знам је ли мислила на цијеви или клавир).

Све у свему, доста незгодно и бучно. Испрва ме све то забавља, али након сат времена, кад Стела још увијек свира, постаје доста нездраво не само за уши, већ и за живце. Иако сви знају да Стела мора свирати клавир и да неће свирати цијелу вјечност, ипак, сваки пут око пола десет случај се понавља.

Ако ми не вјерујете, питајте моју пријатељицу Ранку, која станује у сусједном небодеру на петом кату.

Сања ЖИВАНОВИЋ, VII
Загреб

СЛАСТИЧАР

Ја бих кад порастем хтио бити сластичар. Мени се тај занат свиђа зато јер ја уживам кад сам близу сладоледа. У сластичарни бих у пролеће и лето продавао сладолед и колаче. Мени су колачи укусни и волим да их купујем. У зиму не долазе да купују сладоледе, али долазе да купују колаче. Ја се у сластичарници осјећам угодно и веома расположен. Кад сам жедан, могу с полице узети „нару“. Ето, зато бих ја хтио бити сластичар.

Миљенко ТОМИЋ, II
Загреб

Главни уредник:
Биолета Борђевић VIII.

Уредници:
Биба Симеоновић, VIII,
Марка Стојковић, VIII

Лист ученика основних школа општине Бор + Излази месечно у току школске године уз финансијску помоћ самоуправних интресних заједница основног образовања, културе и запошљавања + Уредбу редакциони одбор ученика: Драгана Андрејић, Мила Бачиловић, Јерина Думитрашковић, Славица Ивановић, Невенка Јанковић, Снежана Мићин, Ева Фешиш и Мила Шпопуловић + Лектори и коректори: Снежана Здравковић, Гордана Славковић, Јасна Анарејић и Љиљана Костадиновић + Технички уредници: Татјана Гертик и Весна Перовић + Секретар: Биљана Анђелковић + Одговорни уредник: Милен Миливојевић, наст. + Рукописи, фотографије, цртежи и други материјали за лист не враћају се + Адреса: „Јасмин“, Основна школа „9. новембар“, 19210 Бор + Тираж: 6.000 примерака + Штампарија — Бор + Метер: Слободан Симић

ЈАСМИН

Лагице му беле
на ветру трепере,
листови зелени,
као свилом обложени.

Најлепши је
када зора сване,
кад ујутру
жарко сунце гране.

Јерина Думитрашковић,
VIII Шарбановац

ПРАВИ ЈАСМИН

У парку пред школом „Станоје Миљковић“ у Шарбановцу, истовремено са покретањем „Јасмина“, засађен је и први — јасмин. О њему, као и о целом парку, брину ученици ове школе, а чланови Фотосекције направили су овај снимак за јубиларни број „Јасмина“.

ЈАСМИН (JASMINUM)

Зимзелени или листопадни шибови или повијуше из фамилије OLEACEAE (маслине)

Цртеж јасмина у заглављу „Јасмина“ нацртао је у виду повијуше — лијане, зељасте и дрвенасте биљке дугог и танког стабла.

Сопственом снагом не може се одржати усправно, те се прихвата или својим трновима, или помоћу витица — рашљика, или адвентивним кореновима, односно обавија се око других биљака или облик предмета.

Гране су му угласте; лишће непарно перасто или трочлазно; цветови бели или жути, сложени у метличасте или штитолике цвасти; круница левкаста или цеваста, тањирасто проширена; плод: црна бобица.

Назив овог рода потиче од арапско-персијске речи „ЈАСМИН“ која се вероватно односи на бели цвет.

Иначе, род JASMINUM има око 200 врста распрострањених у Азији, Африци, Аустралији и Средоземљу. Код нас расте само једна врста: JASMINUM FRUTICANS, а гаје се: персијски, индијски и кинески или рани јасмин.

Синоћ, кад се вратих из топла хамама,
Пробох покрај бапште старог имама;
Кад тамо, у баши, у хладу јасмина,
С ибриком у руци стајаше Емина.
(Алекса Шантић: „Емина“)

ЈАСМИН

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА
ОПШТИНЕ БОР

БР 6, ФЕБРУАР 1971

Од шестог броја (фебруар 1971) „Јасмин“ је постао лист ученика свих основних школа наше општине. Аутор цртежа на насловној страни је Бора Павловић, тадашњи наставник ликовног васпитања у Брестовцу

Страницу припремили:
Марија Стојковић, VIII
Часлав Адамовић, наст.
Мира Бусић, наст.